

Egymásnak feszülő logikák

Lekció: Jn 21,15-23 /Textus: ApCsel 12,1-24

2017. március 19.

Az Apostolok cselekedeteiről írott könyvben követjük nyomon hétről hétre, hogyan bontakozott ki az első gyülekezet élete, hogyan küldte el Jézus a Szentlelket, hogyan indította el az első Jézus-követő közösséget a történelemben, milyen küzdelmekkel, harcokkal, örömmel és sikerekkel ment előre kezdetekben az Evangélium ügye. Mindezt azért követjük így végig, mert maga Isten ugyanebbe hív ma bennünket is. Ugyanez a dogunk. Ugyanígy viszi Isten Lelke előre az Ő ügyét a világban ma is.

A ma felolvasott ige azt a kérdést tárja elénk, minek az alapján értelmezzük az életünk eseményeit? Ezzel a fókuszponttal szembesít bennünket az első gyülekezet kibontakozó élete, missziója. De nem csak ez a mai szakasz, hanem valamennyi bibliai történet oda tárja elénk ugyanezt a kérdést. Hogyan olvassuk a bibliai történeteket évezredekkel később, egy egészen más korban, egészen más gazdasági, kulturális, politikai környezetben? Mit mond nekünk Isten Szentlelke a bibliai történeteken keresztül, és hogyan formál minket általuk?

Végignézve a mai történetet: három ember áll előttünk. Jakab, Jézus követője, akit semmi perc alatt kivégeznek; Péter, Jézus másik követője, aki csodával határos, álomszerű módon megmenekül és szabadítást nyer; és Heródes, aki a történet elején kivégzi Jakabot, a végén pedig maga is elpusztul.

Ahogy az itt történeteket értelmezzük, az tükröt tart arra, ahogyan a saját életünk eseményeit értelmezzük, amikor Jakab módjára valami szörnyűség, vagy amikor Péter módjára valami nagy csoda történik velünk. Életünk minden apró, hétköznapi eseményét és minden megrendítő, drámai nagy történését, jó és rossz dolgait, örömeit és tragédiáit valamiképpen értelmezzük, elhelyezzük magunkban. Mindannyiunkban van egy értelmezési keret, egy belső mérce, ami nem feltétlenül tudatos, de mégis, amihez képest a dolgokat jónak vagy rossznak minősítjük. Ez a bennünk lévő belső mérce, ez az értelmezési keret fogja megmondani, hogy valamit előremozdítónak, vagy inkább visszalépésnek tekintünk. Sőt nem csak az értelmezésünket határozza meg, hanem sokkal láthatatlanabb, kevésbé tetten érhető módon az érzéseinket, az érzékelésünket is. Ez a szívünk mélyén lévő belső értelmezési keret határozza meg, hogy örömet vagy félelmet, dühöt vagy békességet, szégyent vagy büszkeséget élünk-e át; hogy egy adott esemény vagy annak az emléke haragot, gyűlöletet, vagy sokkal inkább szeretetet és lelkesedést vált ki bennünk.

Ennek a fényében lássuk most a történetet, amelyben Jakab, Péter és Heródes előttünk áll,

1. először a mai kor értelmezési kerete szerint, amit a mai szekuláris, posztmodern valóság elénk ad.
2. Másodszor nézzük meg ugyanezt a történetet a bibliai kor értelmezése szerint. Hogyan értelmezték, akik megélték, és akik leírták?
3. Harmadszor arról szeretnék beszélni, miért érdemes bekapcsolódnunk a bibliai értelmezésbe, és hogyan történik ez.
4. Negyedszer pedig egészen gyakorlati módon: hogyan alakítja ez az életünket és a gyülekezetünket?

1. A szekuláris, posztmodern kor értelmezése

Jakab. Kevéssel a ma felolvasott evangéliumi történet előtt, azokból a napokból, amikor Jézus még együtt volt a tanítványaival, élénk tár az Ige egy másik történetet Jakabról. Nem is annyira róla, hanem az édesanyjáról, aki ennél a végkifejletnél sokkal jobb sorsot szánt a fiainak, Jakabnak és Jánosnak. Azt olvassuk, hogy ez az édesanya egy alkalommal odament Jézushoz, és azt kérte tőle: „amikor eljön a te országod, a te uralmad – ami ennek az asszonynak és vele együtt az egész korabeli zsidóságnak a gondolatvilágában egy megfogható, konkrét fizikai valóságként élt - akkor add majd az én fiaimnak, hogy a jobb és bal oldaladon üljenek, azaz a fő helyen ebben az új világban.” Ismerjük ezt a helyzetet: az anyuka közbenjár a gyerekeiért, mint mi a matektanárnál a gyerek ötöséért. Jézus erre annyit mond: meg fogják kapni azt, amit én megkapok; részesei lesznek annak, aminek én részese leszek. Akkor még senki nem érti, hogy Jézus a haláláról beszél. Jakab életében ez a kijelentés valósul meg, ezzel szembesülünk. Ahelyett, hogy édesanyja vágya szerint fő helyre került volna egy megújított társadalmi rendszerben, egy kegyetlen, önmagát istenítő diktátor áldozatává lesz, a kibontakozó keresztény misszió elején.

Hogyan tekint a mai gondolkodásmód Jakab sorsára? E szerint a szemlélet szerint Jakab az a naiv ember, aki relatíve fiatalon feláldozta az életét valami nagy eszméért, hűségese volt - és mire ment vele? Derékba tört az élete, nem jutott sehova. Meghalt egy eszméért – amit a 19. vagy 20. században talán még hősiességgént értékelték volna, és talán ma is még az idősek, és néhány különc annak értékelné. De egyébként a 21. században már mindenki azt gondolja, hogy a nagy eszmék ideje leáldozott. A mi világunkban, a mi gondolkodásmódunk szerint meghalni egy hitért, egy eszméért, legyen az akár Jézus követése is – alapvetően bolondság. Hiszen mindegyik csak egy eszme, mindegyik csak valakinek az érdekét szolgálja. Bolond az az ember, aki odateszi az életét valamiért. Becsapott ember. A kommunizmusért is meghaltak, odatették az életüket sokan, hithűen, áldozatosan. Ma már azt mondjuk: átlátunk ezeken a történeteken. Ebben ma már nem hiszünk. Jakab egy vesztes, egy becsapott jóhiszemű áldozat, kár érte, nem sok teteje volt az életének.

Péter. Péter a szerencsés ember, a mázlista ebből a nézőpontból, aki megmenekül, akinek tovább tart az élete. Heródes nyilván ugyanazt szándékozta tenni vele is, mint Jakabbal, de közbeszóltak a körülmények. Nem tudta azonnal kivégeztetni, bíróság elé vezetni, mert jött a páska ünnep, amikor jobb nem tenni ilyen véres dolgokat, még egy uralkodónak sem. Bölcsebb egy kicsit visszafogni magát, megvárni, amíg eltelik az ünnep, lecsengenek ezek a zavaró külső tényezők, és majd az ünnep után véghezvinni a kivégzést. De Péter megmenekül - és ez így a mai olvasatban egy jó történet. Kikerült a veszedelemből, a fenyegetettségéből, időt nyert, lehetőséget kapott, tovább mehet, élhet. Ennek van értelme. Sőt: csak ennek van értelme! Amennyire kudarcos, hiábavaló, szerencsétlen Jakab, annyira szerencsés, mázlista Péter, aki a körülmények és véletlenek összjátékaképpen megmenekült. Akárhogyan is történt ez a menekülés: a mai ember gondolkodása szerint belefér az is akár, hogy angyalok hozták ki. Mások szerint pedig az „angyal” egy beépített ór lehetett (vannak ilyen biblia-magyarázatok is.) De alapvetően mindegy is, lényeg, hogy Péter jól jött ki a dologból, megmenekült, szerencsés ember, győztes.

Heródes. Ha Heródest a szegények, elnyomottak oldaláról nézzük, akkor az élete végére tekintve azt mondhatjuk: „mégis van igazság a világban.” Ez a magukat morálisnak nevező emberek olvasata. Ha sokkal inkább a mai kor szemléletével tekintünk rá, akkor pedig azt mondhatjuk: Heródes alapvetően „jól megcsinálta az életét”. Uralkodó lett; nagy hatalomra jutott; piszok jól élte az életét; minden alkalmat megragadott arra, hogy önmagát megvalósítsa; mindent megkapott, amit akart; mindent kiélt, amit szeretett volna; feljutott a csúcsra – tehát megérte! Valahogy meg csak meg kell halni a végén, hát őt is elpusztította valami furcsa betegség.

Ez a mai értelmezési keret, ami azt mondja, hogy mindennek a szívében az egyén önmegvalósítása, a személyes boldogulás áll. *Én* hogyan valósítom meg önmagam, *én* hogyan jutok többre, *én* hogyan élem át a dolgokat. Innen nézve Jakab élete kudarc, Péteré szerencsés továbblépés lehetősége, Heródesé egy jól megcsinált élet. És valljuk be: mindannyiunkban ott sugdos az a hang, hogy azért Péter sorsa mégiscsak jobb, mint Jakabé! Mindannyiunkban ott van valami mélyen gyökerező vágy a boldogulásra, a lehetőségeink maximális kihasználására, önmagunk érvényesítésére, kiteljesítésére, az élet minél teljesebb módon való megélésére. Mit mondjunk erről, ha most egy kicsit eltávolodunk ettől a szemlélettől, és a Biblia oldaláról tekintünk vissza rá?

A Biblia oldaláról tekintve azt kell mondanunk, hogy az egyén valóban nagyon-nagyon fontos. Van ebben a mai kultúrában valami, ami tényleg összevág a Bibliával: Istennek nagyon fontos az egyén. Lehet, hogy korábbi társadalmakban, kultúrákban, vagy akár ma is bizonyos kultúrákban az egyén nem fontos, elvész a tömegben, az egyén mindig föláldozza magát a tömegért. A nyugati kultúra egyik pozitívuma, hogy ehhez képest előtérbe állította az egyént. Az egyén fontos! A te életed fontos! Az, hogy te hova jutsz el, fontos! Hogy mi van veled, mi lesz veled, fontos! A bibliai gondolkodás ezt megerősíti (részben). A Biblia Istene egy olyan Isten, aki mindig a személyekkel lép kapcsolatba. Persze az egész történelmet ő irányítja, és van egy népe – mégis közben mindig az egyénnel van dolga. Megszólítja, elhívja Ábrahámot, és kiteljesíti az életét. Jézus egyenként megszólítja a tanítványokat, és olyan utakra viszi őket, amelyekről soha nem is álmodtak volna. Isten egészen személyesen szólít meg, törődik minden egyes emberrel. Isten olyan Isten, aki igenis azt akarja, hogy az egyén élete kibontakozzon; amit Ő elrejtett abba, az megszülessen, áldás legyen! Ő adta a személyiséget, a lehetőségeket, a képességeket – és tényleg sokkal jobb, hogy egy olyan világban élhetünk ma, amikor nem kell minden energiánkat arra fordítani, hogy valahogy kapáljuk a földet, hogy legyen élelem, hanem gazdagság van körülöttünk, és ebben a bőségben minden korábbi történelmi korhoz képest sokkal inkább az ajándékaink, a lehetőségeink, a képzettségünk szerint élhetünk. Ez jó!

És mégis: már itt hadd vetísem előre a kérdést: de ki tudjuk-e zárni az életünkből a jakabi történeteket? Ki tudjuk-e zárni az életünkből a tragédiát, a veszteséget? Ki tudjuk-e zárni a szeretteink életéből a veszteséget? Mit kezdünk a szenvedéssel? Biztos, hogy ennyire egyszerű ez, hogy Jakabot tegyük félre, naiv ember volt, odaadta magát valaminek, nyomorúság, baj lett belőle, amit ki akarunk zárni, és csak a Péter története lehet a miénk? Érezzük, hogy nem így van. Persze, a nyomorúság elől menekülni kell, a bajokat túl kell élni, ez igaz – de hiányos. Mert ez az értelmezési keret, mely szerint csak az egyén boldogulása számít, ez oda vezet ma, hogy mikor bejönnek a jakabi történetek, akkor nincs megmaradás. Születik egy beteg gyermek egy családban – és a férfi, az apa kilép a családból. Mert egy beteg gyerek terhét hordozva *én* nem fogom úgy megvalósítani magam, mint nélküle. Ugyanez a gondolkodás visz oda, hogy ha egy párkapcsolatom megromlik, nehezzé és fájdalmassá válik, akkor nem fogok ebben benne maradni és küszködni a hátralévő néhány évtizedben hűségesen, hanem kilépek, hogy boldog legyek, hogy megvalósítsam magamat. A modern értelmezési keret nem elégséges az élet tapasztalati valóságának az elhordozásához.

2. A bibliai történet értelmezési kerete

Hogyan éli meg a korai gyülekezet ezt az eseményt? Hogyan élhetjük meg mi magunk, ha nem az egyén önmegvalósítása felől nézzük, hanem más oldalról közelítjük?

Jakab. Ki Jakab a bibliai történet, a bibliai értelmezés szerint? Mártír. Vértanú. Olyan ember, aki Istennel, Istenért, itt konkrétan Krisztussal és Krisztusért szenved. Pontosan az történik vele, amit Jézus

előre megmondott: az Ő sorsában részesül. A korai gyülekezet, amikor átéli, hogy Heródes Jakabot karddal kivégezteti, nyilván gyászol. Nincs arról szó, hogy nem számít az ember élete, nem fáj a veszteség. De vegyük észre: nem törnek össze egy értelmetlen halál súlya alatt. Az ő értelmezésük szerint nem hogy nem értelmetlen, ami Jakabbal történik, hanem sokkal inkább az életének a beteljesedése. Ez egy teljesen más gondolkodás, teljesen más értelmezési keret. Ami Jakabbal történik, a mártíromság, a vértanúság az a Krisztussal való legmélyebb azonosulás, legmélyebb közösség. Hasonlóan vall erről Pál apostol is, amikor a halál közelségéből, a filippibeli börtönből írja: *„nekem az élet Krisztus és a meghalás nyereség. Szorongat ez a kettő, vágyom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél – mikor mond ilyet bárki a mai kultúrában? – De miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak.”* És életben is marad.

Péter. Miért menekül meg? A bibliai értelmezés szerint egyetlen oka van: mert Istennek vele más terve van. Egy nap majd ő is mártírhalált fog halni, ahogy Jézus előre meg is mondja neki (a lekción olvastuk János evangéliuma végén). Megmondja neki: követni fogsz engem, és ez a halált fogja jelenteni. De most még nem ennek van az ideje. Most Isten kihozza őt a börtönből, mert még használni akarja. Ahogy Pál mondja: jobb lenne Krisztussal lenni, azaz: jobb lenne a Jakab sorsára jutni, de még itt kell maradnom. Péter itt marad, kiszabadul, küldetése van, az evangéliumnak terjednie kell. Péter nem a saját egyéni boldogulására szabadul ki e szerint az értelmezési keret szerint, hanem Isten szolgálatára. Mint ahogy Jakab élete sem a saját boldogulása szempontjából lett kudarc, mert nem lett kudarc, hanem az Isten szempontjából lett beteljesedés és megérkezés. A mai értelmezés szerint Péter lehetőséget kap, hogy észhez térjen, és mentse magát – de Péter nem tér észhez. Mert a szerencsés megmenekedés után nem azt fogja tenni, hogy felhagy a Krisztus-követéssel és az evangélium-hirdetéssel, örülvén annak, hogy „megúsztá” - hanem ebben fog élni tovább. És el fog jönni a nap, amikor ugyanúgy, mint Jakab, mártírhalált hal Krisztusért. Ez az ő története. Teljesen más gondolkodásmód. Amennyire magától értetődő nekünk, ma élő nyugati embereknek, hogy az életet az egyén önmegvalósítása és boldogulása mozgatja, ugyanilyen magától értetődő volt a tanítványoknak ez a bibliai olvasat.

Heródes. Heródes történetében Isten megmutatja, merre halad a világ, merre halad a történelem. Mert nem véletlenül emészti el a betegség Heródest egy nagyon jó élet után, hanem Isten avatkozik közbe, Ő hirdeti ítéletet, mert nem tűri el, hogy ez az uralkodó önmagát istenítsen. Ez persze nem jelenti azt, hogy Isten ott és akkor az összes diktátort egyszer s mindenkorra lerendezte volna, hiszen a történelemből pontosan tudjuk, hogy nem. De a bibliai gondolkodás szerint ez az isteni ítélet jele annak, hogy eljön a nap, amikor Isten újjáteremt mindent, amikor igazság és béke tölti be a földet. Amikor mindenki, akit elnyomtak, kifosztottak, megraboltak, azok igazságot kapnak Istentől. Ez Heródes történetének, halálának a bibliai olvasata.

Ennek a teljesen másik értelmezésnek a középpontjában Jézus, az Ő szenvedése, halála és feltámadása áll. Ez az értelmezés azt mondja, hogy Jakab nem egy naiv vesztes, hanem egy beteljesedett ember; Péter nem egy mázlista, hanem valaki, aki Isten tervében részt vesz; és Heródes nem egy ember, aki megcsinálta magát, aztán a végén valahogy meghalt, hanem egy magát Isten ellen emelő uralkodó. Ennek a szívében, hogy ezt így lássuk, az az esemény van, hogy Isten Jézusban eljött ebbe a világba, meghalt a kereszten, feltámadt, legyőzte a bűnt, a gonosztságot, a halált, és örökké él.

3. Miért és hogyan kapcsolódhatunk be a bibliai értelmezési keretbe?

Érdemes feltenni a kérdést nekünk, akár keresztényként, hívőként élünk, akár csak keresünk, latolgatunk még: melyik értelmezési keret a helyes. Melyik az igaz? Hadd mutassak rá, hogy ez végső érte-

leben hitkérdés. Ez annak a kérdése, hogy szerinted mi az élet jelentése, értelme, végső célja: az egyén evilági kiteljesedése és egyéni boldogulása, vagy a világot teremtő, megváltó, igazságban és szeretetben újjá teremtő Istennel való kapcsolat? Szeretném hangsúlyozni, hogy mindkettő, az első, amit a mai kultúra plántál belénk, és a második, amire a Biblia tanít, mindkettő egy végleges, és nem tudományosan megalapozott elkötelezettségre, egy hitbeli elkötelezettségre épül. Mit hiszel a világ, az élet, az ember természetéről? Mi ad mindennek jelentést számodra? Mi tartja egyben a folyamatokat, a történéseket? Az én kiteljesedése, vagy Isten Krisztusban végzett munkája?

De nem csak az a kérdés, hogy melyik igaz a számodra - sokaknak ez nem is annyira fontos – hanem az is, hogy melyik működik. Melyik működik? Ha az életed eseményeit nézed, három kérdést érdemes feltenned. Ezek segíthetnek elrendezni, melyiknek érdemes odaadd az életed:

- Melyik keret koherens avval, amit átélünk? Melyik magyarázza az élet tapasztalatait elfogadható és hihető módon?
- Melyik keret segít jobban megbirkózni a szenvedéssel, a Jakab-történetekkel? Mert nem tagadhatjuk, hogy van szenvedés.
- Melyik tesz jobb emberré? Melyik tesz együtt érzővé mások nyomorúsága iránt?

Két szimbólummal szeretnék abban segíteni titeket, hogy tovább menjetek, gondolkodjatok ezen, és nézzetek szembe ennek a két értelmezési keretnek a valóságával. Nézzünk majd rá ezekre a szimbólumokra ugyanezekkel a kérdésekkel: melyiknek higgyek, melyik szerint éljek? A világi értelmezési keret szimbóluma egy egészséges, szép testű, örökké fiatal férfi vagy nő. Ezt a szimbólumot ismeritek a reklámokból, a plakátokról. A másik értelmezési keret szimbóluma egy üres kereszt, egy kivégző-eszköz, amelyen ott volt elcsúfítva egy fiatal és egészséges férfi, aki Isten Fia. Aki feltámadt.

- Az első, a tökéletes testű, örökké fiatal férfi vagy nő sok energiát adhat: mozdulj, sportolj, étkezz egészségesen, tartsd magad - és ez jó. Egészséges dolog. Mégis, miközben sok energiát adhat, végső, abszolút értelemben elérhetetlen. Mert nem maradsz egészséges, szép testű, gyönyörű, örökké fiatal férfi vagy nő – annyira nem, hogy mindannyian elpusztulunk és meghalunk. A másik viszont mindenkinek elérhető, mert az élet minden eseményével tudunk kapcsolódni valakihez, aki megtört a gyengeségben és a szenvedésben.
- Az első kizárja a gyengeséget, a nyomorúságot: az nem lehet. És ha van, akkor valami baj van veled. A másik szabadon meghív rá: nézd Krisztust, aki szenvedett, vele együtt élheted át a szenvedést.
- Az első hazudik, mert nem vagy örök, és nem leszel örök, nem leszel örökké egészséges. A másik a lehetetlent ígéri, mert ha együtt szenvedsz Krisztussal, együtt támadsz fel vele az örök életre.

Melyik koherens azzal, amit átélsz minden nap? Melyik segít megbirkózni a szenvedéssel a mindennapokban? És melyik tesz jobb emberré, együtt érzővé mások iránt? Melyik a te hited? Mi a te végső elkötelezettséged?

Ezen a ponton nem csak a nem hívőknek van lehetősége megtérni és Krisztushoz jönni, hanem egy mélyebb értelemben a keresztényeknek is. Ez nekünk, keresztényeknek is releváns kérdés, mert gyakran úgy van, hogy miközben a másodikat, a bibliait valljuk, közben az első, a világ által diktált keret szerint élünk. Ha őszinték vagyunk, lelepleződünk ebben: Krisztust valljuk – de ahogy az életünk eseményeit értelmezzük, ahogyan a dolgokat átéljük, az arról beszél, hogy a világ milyen erősen fogva tartja a szívünket.

Ezért, ha bekapcsolódsz, Krisztusnak adod önmagad, elfogadod Őt, ezen az úton döntő jelentőségű az imádság. Meglepő ebben a történetben a gyülekezet imádsága, figyeljünk erre nagyon! Jakab meghal, kivégzik, Isten nem menti meg. A gyülekezet mégis buzgón imádkozik Istenhez, hogy Pétert

megmentse! Csakis az imádságban tudod megharcolni keresztény emberként, hogy az életed eseményeit újra és újra visszavidd a bibliai értelmezési keretbe. Ha nem imádkozol, ha nem nézel rá tudatosan a dolgaidra, ha nem nézel rá tudatosan arra, hogy most miért van benned rettegés, gyűlölet, panasz; és nem viszed oda Isten elé, hogy Vele együtt átgondold, akkor a hamis értelmezési keret fog működni benned. Az imádság az, ahol összeütközünk a szekuláris értelmezési kerettel. Az imádság az, ahol Isten jelenlétében átgondoljuk, átértelmezzük, átírjuk, megharcoljuk, hogy a saját életünk eseményeit milyen értelmezési keretbe helyezzük.

4. Hogyan alakítja ez az életünket és a gyülekezetünket?

Most már inkább a keresztényekhez szólva: hogyan látjuk életünk eseményeit? Jakab és Péter története arról is beszél nekünk, milyen a mi Isten-képünk. Inkább a jakabi történet képe él bennünk: Isten az, aki nem segít, hagy szenvedni – vagy inkább a péteri történet: Isten az, aki mindig megszabadít, akármiből is megmenekít?

Nem régen nagyon keményen szembesülnöm kellett azzal, hogyan torzul az én Isten-képem. Egy olyan csoportos alkalmon voltam, ahol egy történetre kellett ránéznünk. A történet három részre volt felosztva, mi pedig három kisebb csoportban foglalkoztunk vele. Az első csoport, ebben voltam én, a történetnek csak az első részét kapta meg, és arra kellett reflektálni. A második csoport olvasta a történet első és második részét, és a második részről kellett beszélnie. A harmadik csoport pedig az egész történetet látta, a végét is. Tehát, akivel az eleje volt, nem tudta, hogy mi lesz a történet vége. A történet arról szólt, hogy egy házaspárnak három kamasz gyermeke van. És a férfinél kiderül egy olyan szívprobléma, ami egy orvosi beavatkozással megoldható, de ez az orvosi beavatkozás el fogja venni a nemzőképességét. A házaspár sokat gondolkodik, imádkozik, mit tegyen. Végül úgy döntenek, hogy azért, hogy több ideig, mint apa jelen lehessen a gyermekei életében, aláveti magát a műtétnek. Megtörténik a műtét, és amikor túl vannak rajta, hihetetlen erővel feltör bennük a vágy, mindkettejükben, hogy gyermeket szeretnének. De már nem lehet. Imádkoznak, három gyermeküket is bevonják az imádságba. S miközben ezt a kérdést imádságban hordozzák, egy tévéműsorban az örökbefogadás jön eléjük. Ezt Isten vezetésének veszik. Úgy látják: Isten erre hív bennünket. De azért, hogy bizonyosak lehessenek benne, hogy valóban Isten hívása ez, azt kéri Tőle: történjen meg az örökbefogadás három hónapon belül, és a gyerek legyen két hétnél fiatalabb. – Eddig tartott az első rész, amit én is olvashattam. S az volt bennem: hát ez nem! Nyilvánvaló: ez nem az Isten története, nem az ő vezetése. A házaspár elvesztett valamit, most kompenzál, de ez így nem történik meg. Én nem hiszek a Péter-történetekben, hogy ilyen gyönyörűen megoldódik valami... Mert én Jakabot tapasztaltam meg az életemben. Azt tapasztaltam, hogy Isten kemény, nem mindig szól közbe, nem teszi meg a csodát, nem mindig szabadít meg. Nagyon erősen hittem abban, hogy jól értelmezem a helyzetet és helyesen látom előre, mi lesz a történet vége. Rá fognak jönni, hogy a történetük mozgatórugója nem Isten, hanem az ő sebzett, veszteséget hordozó lelkük. – Tudjátok, mi volt a történet vége? Isten pontosan a kért módon adott nekik gyermeket. A végén megnéztünk egy videót, ami alatt gondolkodtam magamon, ami arról beszélt, hogy ez az örökbefogadott gyerek tizenöt évesen valami hihetetlen zseniális zenei tehetség. Ez Isten története.

Rá kellett jöjjek, hogy keresztényként gyakran ez történik velünk. Ha én Isten keménységével találkoztam, nehezeket tapasztaltam, azt éltem meg, hogy mint Jakabnál, nálam sem jött segítségül – akkor olyan könnyen nem hiszek többé a Péter-történetekben! Ilyen az Isten-képem. De ez visszafele is igaz. Mert ha valaki meg a Péter-történetet élte meg, azt akarja abszolutizálni, és valaki másnak az életében pedig nem történik csoda és szabadulás, akkor lenézi; azt mondja: nem vagy jó hívó, te nem hiszel eléggé, ezért nem történik csoda.

János evangéliumában van egy történet, amikor még együtt van Jézussal Péter, és a testvérpár is: Jakab és János. Jézus azt mondja ott Péternek: kövess engem, és ha követsz engem, az avval fog járni, hogy mártírhálált halsz. Péter kiszól, Jánosra mutatva, hogy jó-jó, de mi lesz vele? S azt mondja Jézus: „Mi közöd hozzá? Te kövess engem!” Értitek? Ugyanerről van szó. Ne azt nézzük, hogy mi lesz a másikkal, hanem azt higgyük, hogy Isten szuverén úr. Dönthet felőlünk jakabi vagy péteri módon, de ha az eseményeket Krisztus halála és feltámadása oldaláról éljük meg, akkor tudjuk, hogy a bibliai értelmezési keretben mindkét út benne van, és mindkettőben Isten cselekszik, és Ő velünk van. Ne azt keressük, hogy az egyik miért gyógyul meg, és a másik miért nem? Az egyikkel miért történik csoda, és a másikkal miért nem? Nincs közünk hozzá.

Egyetlen egy módon van közünk hozzá, és ezzel fejezem be: a gyülekezet együtt imádkozik. És a gyülekezetben vannak Jakab-történetek és Péter-történetek egyszerre. Az egyik oldalon megtapasztaljuk a csodát, a szabadítást, a kiteljesedő életet; a másik oldalon átéljük a megtörtséget, a fájdalmat, a küzdelmet. De a gyülekezet együtt imádkozik. És a gyülekezetet nem akadályozza meg az, hogy Jakab meghalt, abban, hogy Péterért imádkozzanak! Az elmúlt hetekben több házicsoportban több dolog történt. Vannak házicsoportok, akik együtt imádkoztak, hordozták a betegséget, a nehézséget, a gyászt; valaki elment közülünk. És van házicsoport, ahol együtt ünnepezték Istennek a szabadító, gyógyító, helyreállító munkáját. Ez Isten népe. Együtt hordozza, együtt siratja a jakabi történeteket, de Krisztusban való reménységgel; és együtt ünnepli, együtt magasztalja Istent a péteri történetekért, amikor Isten szabadulást készít. Így: áldást és nehézséget együtt hordozva vagyunk Isten népe. És ahogy ezt együtt tesszük, együtt imádkozunk, együtt éljük meg, azzal kihívást adunk annak a hazug értelmezési keretnek, ami a világban van. Annak a bálványoknak, annak a csaló, hazug, ördögi gondolatnak, hogy az egész életed lényege önmagad vagy, és semmi más. Mert az egész életünk lényege Isten Krisztusban, és semmi más.

Amen

(Lovas András)